

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VENUS ET DRAMATISK DIGT (1841)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 244. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207704953152/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Bort mig gnavet alle Tænder,
 Medens Læben endnu brænder
 For til Kysset sig at spidse?
 Knap et Haar er paa min Isse;
 Nøgen Panden nu omvanker,
 Den, som fuld dog er af Tanker
 Om de gyldne Qvindelokker.
 Kraftløs kun Foden rokker,
 Som ved Glands af Aftens Stjerne
 End til Dandsen fløi saa gjerne
 Med den søde Glut i Lunden.
 Styrken er af Armen svunden,
 Af den Arm, som end idrømme
 Fast den vilde Nymphe holder.
 Men — hvad selv du kan bedømme
 Hvad den største Sorg mig volder:
 Er, at Hosten Skjelmen kuer,
 Er, at Asthma Barmen truer,
 Ak den Barm, som endnu luer
 For det unge Pige hjerte.
 Meleager, deel min Smertel
 Føl, hvad det dog har at sige,
 Naar man Valplads er for Krige,
 Hvori Eros vil for Kronos
 Aldrig flygte, aldrig vige —
 Dog, hvad hjælper det at klage?
 Philosoph paa gamle Dage
 Tænker jeg at blive nu.

MELEAGER. Altid lystig dog er du! —
 Ha, men see dog! Endt er Jagten.
 Lethed vundet har fra Magten.
 Ind i Krattets dunkle Hule
 Frelste sig de løse Fugle.
 Ikkun To ilk Actør fat.

MIMAS. To kun af den hele Klatt
 To kun! Hvor det Tal mig nager!
 Din Skyld er det Meleager.
 Dag for Dag du bli'er mig værre.
 Hvis paa dig og paa din Herre
 Ei vi havde ventet længe —
 O I skammelige Drengel
 Længst var kapret da vort Bytte.
 Hvad kan nu vor Plan os nytte?
 Aftens Pest — vi op maac satt'en!
 Og hvordan kan vi, vi Treften,
 Disse to Hyrdinder dele,

Saa ei Bræk det gi'er, men Hele?
Strid det bringer, Lød at trække —
Jeg nok tage maa dem Begge.

SYVENDE SCENE

DR FORRØB. JÆGERNE med de to Hyrdinder, der skjule sig bag dem.

ACTOR. Her, o Mimas, er vor Fangst!
MIMAS. Pluto tage dig, du Nøser!
Ødeland! der bort mig kaster
Skatten, som jeg dig betroede.
Usle, hjerteløse Gnier!
Som af Tyve sparer Alten,
Og kun To til mig har gjemt.
ACTOR. Brum nu, Gamle, ei saa slemt!
Med en Hind omkap jeg løber;
Men fra syttenaars Hyrdinder
Vinder du, saalidt som jeg.
MELEAGER. Perlen da du bringer ei?
Hun, den Dellige, hvis Øine
Som to Stjerner lyste for os,
Da i Krattet nys vi skjultes;
Hun, hvis Stemmes Fløitetoner
Lød tilbage Lyst i Sjælen,
Og i Hjerlet Suk og Savn?
ACTOR. Hun slap bort; men hendes Navn
Fanged jeg med mine Fanger:
Hermione —
MELEAGER. Hermione?
ACTOR. Som trolovet er den store
Stjernekigger i Arkadien.
MELEAGER. Hyrdeprindsen?
ACTOR. Ja, Endymion!
Deres Bryllup alt skal feires
Morgen Aften.
MELEAGER. Vee, o vee!
MIMAS. Hvor de snakker! Vil man see! —
Veed I ei, at derfor fik I
En Mund imod tvende Øren,
For at høre meer end tale?
Hør mig Actor, Meleager,
Og I andre, unge Svende!
Hør en gammel Mand, som tygged
Viisdoms Straa for I fik Tænder:
Grund til Vrede, til Besværing,